

Но сжщото бѣ и на утрото и въ другия день. Въ продължение на две денонощия кучето намѣри само рибена главичка и една съвсемъ гола костъ, която не се подаде на зббитѣ му; нея то гложга дълго време, но не утоли, а само измжчи своя ужасенъ гладъ. Сега то бѣ кално, гуреливо, грубо и не приличаше на възпитано куче, каквото бѣ преди да се струпа нещастиято върху главата му. Ако нѣкой му обърнѣше внимание, то вече не махаше опашка, а неприветливо се озжбваше и се стараше да избѣга, защото не очакваше нищо добро. То разбра най-сетне, че наредбитѣ на тая страна бѣха насочени срещу него, не заради това, че то е престжпно, а защото е съвсемъ чуждо тукъ. А за чуждитѣ нѣма мѣсто — чуждитѣ трѣбва да загинатъ. То треперѣше, измжчваше го треска, и дори престана да чувствува глада съ предишната сила. Промѣняйки мѣстото си, то търсѣше кжтче, въ което да намѣри последно прибѣжище, тѣй като не е прието, куче да умира на открито мѣсто, посрѣдъ улица, излагайки на показъ своитѣ тѣлесни страдания; това трѣбва да става скрито, безъ да безпокои никого.

Рано една сутринъ, когато кученцето подигна глава, за да разбере нѣкакъвъ шумъ, една връвь го шибна по врата. Следъ минута то бѣ затворено въ колата на кучкаритѣ. То не бѣ само, а въ дружина съ нѣколко кучета, между които имаше и сити, и сжщо такива като него гладни и болни, други съ хубави гerdани. Това приличаше на сънъ. А може би, сждбата ще му се усмихне. Кучето се подуши съ новитѣ познати, които бѣха, обаче, изплашени, лаеха, скимтѣха и извяваха желание да се отскубнатъ и да избѣгатъ; но това бѣ невъзможно. Докато ги водѣха изъ града, кученцето успѣ да размѣни дума съ нѣкой отъ тѣхъ, и това, което узна, не бѣше утешително, макаръ че бѣ за него съвсемъ ново. Казаха му, че кучетата съ гerdани не сж заплашени съ нищо, понеже за тѣхъ навѣрно ще се